

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanipla plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznamilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravnishvo naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zanimiva borba.

Schnaebela, ki je dolgo vrsto let, svetu nepoznan, kot pohlevna vijolica živel v neznanem Pagny, potem pa mahoma zaslul po vsej Evropi in bil predmet tolikim člankom, je zopet na francoskih tleh in bode skoro zapal pozabljenosti, na veliko žalost časnika, kateri so v njem izgubili sočen griljaj.

Dobrotna usoda je nanesla, da časnika žalost zaradi Schnaebela ne bode dolgotrajna, kajti našla jim je polno perišče kočljivih vprašanj. Poleg bolgarskega vprašanja, ki se razvija in zavija kakor zmedena štrana, poleg Krete, kjer se je pojavilo zopet netilo za vojno, začel je tudi v daljnem Afganistanu vihar, ki nas mora, popolniti si svoje nedostatno geografsko znanje iz najnovejših zemljevidov. Razen tega pa vihra ljuta borba mej ruskimi in nemškimi časniki, katerim se je zadnje dni pridružil še „Pester Lloyd“.

Predmet tej peresni borbi je zgodovina zadnje rusko-turške vojne, ki je končala z zloglasnim Berolinskim kongresom, pri katerem je Bismarck „poščno“ mešetaril, prvi strel pa je sprožil „Varšavski Dnevnik“, priobčujoč članek proti Nemčiji, kateri se očita, da je nezanesljiva, da je na kongresu pustila Rusijo na cedilu in jo tako pripravila, ob vse uspehe velike in krvave vojne, dočim je Avstrija dobila pooblastilo, da sme zasesti Bosno in Hercegovino.

Na to očitjanje oglašila se je „Norddeutsche Allgemeine“ in začela dokazovati, da se je Rusija sama dve leti pred Berolinskim kongresom z Avstrijo gledé Bosne in Hercegovine dogovorila ter ž njo sklenila pogodbo, o kateri Nemčija niti pojma imela ni, da je po tem takim ruska politika sama kriva svojim neuspehom na poluotoku balkanskem.

Trditve glasila Bismarckovega bila je, najbrže namenoma, naperjena proti grofu Andrassyju, bivšemu voditelju naše znanje politike. Andrassy je namreč dosledno zatrjeval, da je okupacija Bosne in Hercegovine korak proti Rusiji in to zatrjevanje storilo ga je pri njegovih madjarskih rojakih jako popularnega. Ako mu torej sedaj iz Berolina dokazujejo, da se je pogajal in sklenil pogodbo

z Rusi, spominajo se Arpadovci takoj na ruske batine, na poraz pri Vilagosu in Andrassyja popularnost je v nevarnosti.

Kaj tacega Andrassy ne more in ne sme dopuščati. In res, „Pester Lloyd“ priobčil je v 2. dan t. m. jako obširen članek, v katerem se dokazuje, da so Berolinske trditve ničeve. Berolinski kongres se ni sklical na željo Rusije, ampak Avstrije, posebna pogodba glede Bosne se z Rusijo nikdar ni sklenila in ko je v posebni misiji prišel Sumarakov na Dunaj in ponujal paralelno postopanje, da Rusija zasede Bolgarsko, Avstrija pa Bosno, se je ponudba odklonila. Dalje e v članku zanimava, da bi bil Andrassy z generalom Obručevim govoril in sploh se z Rusi pogajal, poudarja pa, da je okupacija Bosne izključno plod Andrassyjeve politike in da je Berolinski kongres tudi le Andrassyjevo delo.

V madjarskih očeh se je z rečenim člankom Andrassy izvestno dobro opral, dosegel pa je še kaj drugega, napravil je vedoma ali nevedoma veliko uslugo Bismarcku, ki se je, čitajoč „Pester Lloyd“, gotovo debelo v pest smejal. Dolgo let že ruski listi nemškemu kancelarju očitajo „nepošteno mešetarstvo“, dolgo let si že Bismarck prizadeva, da bi odgovornost za Bosno okupacijo odvalil z nemških pléč in jo navalil na pokojnega Gorčakova rovaš, kar priskaklja graščak Terebeški in si mogočno na prsi potrka, češ, to vse je moje delo.

To je pač živa voda na Bismarckov mlin, za naše itak že nekoliko napete odnošaje z Rusijo pa jako škodljivo. Bismarck dobil je v „Pester Lloyd“ sijajno spričevalo, da je na kongresu za Rusijo delal in celo Andrassyja skušal pregovoriti, da so vsa očitjanja, da je Nemčija Ruse na kongresu okanila, ničeva, da se mora torej zaradi tega vsa jeza in osvetljivost Rusije obrniti od Nemčije in razliti nad Avstrijo.

To je končni izid te peresne retrospektivne vojne, o kateri bi se skoro smelo misliti, da je je Bismarck nalašč izzval. Bila se je vsaj le njemu na korist.

Andrassy sam ohranil si je v tej pravdi pri svojih rojakih vso slavo protiruskega politika in pristnokrvnega Arpadovca, z avstrijskega stališča pa je njegova izjava pomilovanja vredna. Da ni

ničesar odgovoril, pokazal bi se bil diplomata, državnika, sedaj pa vidimo v njem samoljubnega, gizdavega moža, kateremu je lastni „jaz“ več, nego splošni blagor, kateri naj bi torej še dalje na graščini Terebes dinje sadil in papriko pridelaval, v javno življenje pa ne posezal več.

Govor poslanca Fr. Šukljeja

v državnem zboru dne 27. aprila.

(Dalje.)

Gospod poslanec Graški je tu mogel pač le misliti neko izjavo, ki se je izrekla pri priložnosti v kranjskem deželnem zboru. Jaz sem bil tedaj poročevalec in sledil sem tedaj z napeto pazljivostjo obravnavi. Pa jaz pustim na strani vse, kar sem osebno slišal, in sklicujem se na spričevalo vseh mojih tovarišev iz kranjskega deželnega zbora, ki sede tu v visoki zbornici, brez razločka stranke, in priznati bodo morali, da kaj tacega kranjski deželni predsednik ni nikdar izrekel, da je narobe odločno obsojal obžalovanja vredne dogodke o Grünovej slavnosti in le jedno rekel, da ta demonstracija ni veljala Anastaziju Grünu in njegovemu spomeniku, ampak Ljubljanskemu „Turnverein“, ki baš v Ljubljani mej slovenskim prebivalstvom ni prištevati k popularnim prikaznim. (Tako je! na desnici.)

Ko sem malo krenil v stran, k čemur me je prisilil gospod poslanec vitez Carneri, hočem ob kratkem spregovoriti o stvari sami. Moje stališče hočem naprej označiti in s tega stališča izjavljam odkrito in brez vseh ovinkov: Obsojal in obžaloval sem prav od začetka jako zelo demonstracije v Ljubljani povodom slavnosti Anastazija Gruna.

Gospoda moja! Pustimo vse osobne nagibe na strani: Kateri razumen človek bode mogel misliti, da se bode vprašanje, ki izvira iz nasprotja slovaškega in nemškega bitja, rešilo na Ljubljanskih ulicah, ali da so take hrupne demonstracije pravo sredstvo pospešiti rešitev? Mislím, da so o tem vsi moji, brez predsodka misleči rojaki jedini, in da bi na naših klopek zaman iskali koga, ki bi drugače mislil o teh dogodkih, kakor sem se jaz izrekel.

So pa morda prave konsekvence, katera sta

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Jednajsto poglavje.

(Dalje.)

Ko je ta večer v jedilnici stala pred svetlim ognjem ter poslušala, kako je mrzli veter krog hiše piskal, mislila je zopet na majhnega dečka in razsuto oglje. Lahko je bil slepar, da celo najbolj prepekan malopridnež, a kljub nje razumu pošepetavalo jej je srce nekaj popolnem družega. Naj je kar koli storila, da bi jih odstranila, vendar neprestano so jej oživljaje se tužne podobe ostudnih podstrešnih sobic, v katerih so se napol sestradani otroci in obupne matere pod tenkimi odejami zvijali ter mraza se tresli in jokali.

Mabelina izkušnja in znanost nista bili toliki, da bi bila o razmernih zahtevah beračev in ljudomilov razsodila. A jedno je vsaj bilo gotovo: naj bi bil dečko nje dobrotljivost še toli zelo rabil, dariteljico bilo bi gotovo blagoslavljal, ko mu bi bila dobroto izkazala. Tako je lahko le vzdihovala

o revščini, ki je nje moči presegala ter svoje žalovanje utešila z novo mislijo, da je radodarna roka nevarna in da lahko najboljšje koristi človeške družbe oškoduje. Pri vsem tem se ni mogla prepričati, kako bi bil v rečenem slučaju dar v denarjih količkaj škodoval; kajti čutila se je preverjeno o resničnosti prvega nje utisa. Ali se bode nje srce še toli ogrelo, ko bode srečala drugega nesrečnega otroka? Ali prebujena nezaupnost izgine iz nje pristih prsij. Roza je rekala pravo, da v življenji trebujemo angelja varuha, ki nas uči, kje naj cvetke usmiljenja sadimo. Gorje mladostnemu božjepotniku, če mu hladnokrvno in posvetno računjenje prežene blagega duha ljudoljubja in sočutja! Še huje pa, če se sorodna duhova vere in upanja umakneta temačnim dvoumom in malosrčnim sumnjam!

Dvanajsto poglavje.

Kdor zaničuje te čute,
Ta zaničuje njih božjost;
Tudi ne čuti v svoji duši bivati
Posvetnega duha.

Mej povabili naslednjega tedna se je jedno bistveno ločilo od družeb, v katerih se je Mabel večinoma razveseljevala. Povabljen je bila k veselici, katero je mlada imenitna gospa o nekej rod-

binski svečanosti napravila. Bogatstvo, zmognosti in in odlična izobraženost so tej mladej gospej podeljevale nespodbijano prednost celo v očeh onih, ki so zares nekaj veljali in ki so sami mislili, da nekaj veljajo.

Celo gospod Vaughan je sprejel povabilo v hišo, kjer bi našel mnogo gostov svoje starosti in obilo mož, ki so se v slovtvu ali pa v političnem življenji posebno odlikovali. Ludvika ni hotela odpovedati se časti, da ne bi se udeležila družbe, v kateri bodo nedvomno najizbornejše osebe iz mesta zbrane. Henrik se je kar očitno izrazil, da že nekaj velja, če se pride v družbo po dobri stari šegi in navadi. Mabel se je tega večera neprimerno veselila zaradi vseh naštetih razlogov in morebiti tudi zato, ker je vedela, da je gostivka Dudleyeva bližnja sorodnica.

Z rodovino svojega brata je bila gospica Sabija le redkoma povabljen na mnogobrojne veselice; ne da bi jo bili nalašč zanemarjali, ampak ker se je sama močno strašila o sprejemnih dneh v družbini sobani se pokazati. Nikdar se ni zmislila, da bi bila šla k veselici. Sama je bila zmiraj zadovoljna, da je nadrobno ogledala ljubo Mabel, katera se jej je v svojej bogati opravi vsakrat lepša

izvajala gospoda z one strani o teh obžalovanj vrednih dogodkih.

Avstrijski Nemci slavé v Anastaziju Grünu velicega, če ne morda največjega svojega pesnika. Sicer je čudno, pa je vendar resnica, da je Anastazij Grün v svojej ožjej domovini, na Kranjskem, kot pesnik nenavadno malo znan. To je tembolj čudno, ker baš nekatera pesniška dela, v katerih se njegov pesniški duh najlepše kaže, imajo korenine v kranjskih tleh. Gospod Carneri navajal je včeraj narodne pesni; jaz moram navajati one krajevne prizore, v katerej proslavlja lepoto Gorenjske, sklicujem se lahko na ono lepo pesen, v kateri izreka svoje spoštovanje manom največjega slovenskega pesnika, svojega učitelja Preširna. Pa vzlic temu je Anastaziju Grün ne le prostemu narodu, ampak tudi slovenskemu razumnstvu, kateremu se ne more odrekati, da precej pozna nemško slovstvo, malo znan

Poznamo ga v našej deželi le v dvojnem oziru: poznamo ga kot graščaka iz predmarčnih časov in kot politika iz kranjske deželne zbornice. Tu se je mnogo pozabilo, kaj je mož govoril in storil uspešnega v narodno-gospodarskem oziru. Jedno — in temu se ne moremo čuditi, se pa ni pozabilo: Ono pretiranje, ona hiperbola o ubožnosti slovenskega slovstva, kar naš narod se ne bode tako hitro pozabil. In kot graščak je še vedno v spominu, in gospoda moja, naša krivda ni, če ta spomin ni prijeten; naša krivda ni, če je podoba veleposestnika grofa Anastazija Auersperga, bistveno drugačna, kakor bi bilo pričakovati od svobodomiselnega Anastazija Grūna.

Priznavam, da bi vse to moglo opravičiti in pojasniti, zakaj da se svečanosti nesmo udeležili; nikakor pa ne opravičuje tega, da se je slavnost motila.

Toda, gospoda moja, kdo pa Vam pravi, da so te demonstracije bile naperjene proti Anastaziju Grünu, njegovemu spominu in njegovemu spomeniku? Stvar je jasna. Slavnost bila je politična demonstracija. Priredili jo neso možje, v katerih vidimo, rekeli bi, poklicane predstavitelje nemške stranke na Kranjskem. Ne priredilo jo je bilo nemško telovadno društvo, v katerega področje take stvari jedva spadajo in katero, kakor sem si že bil izrekel, ni pri slovenskem prebivalstvu na najboljšem glasu. (Poslanec dr. Foregger: Radi svojega nemškega mišljenja.)

Potem so pa mnogo krivi članki v vaših časnikih. Spominjam na to, kaj so tedaj pisali nemški listi v sosednih deželah — saj je gospod Foregger, ki mi je ravnokar posegel v besedo, sam v zvezi z listom „Deutsche Wacht“ — za kaj se je ta stvar, ta slavnost zmatrala in kaj se je s tem nameravalo. Odkrito se je povedalo, da se hoče zabiti steber za nemški most do Adrije.

Gospoda moja! s to demonstracijo se ni druzega nameravalo, kakor „urbi et orbi“ pokazati, da je Ljubljana nemško mesto, in slovensko prebivalstvo je mislilo, odkritosrečno rečem, jaz to obžalujem — da mora remonstrirati, na politično demonstracijo odgovoriti s protidemonstracijo, in to ravno je bilo; to je bil povod onim izgredom, o

dozdevala. Zato se je rečeni večer močno radovala, opazujé krasno oblačilo, katero je Mabel prvokrat nosila. Nje radost je dospela do vrhunca, ko je opazila slabo zakrito zavidnost ošabne Ludvike, ki je v sobo stopila prav ko je sestra bila popolnem oblečena. Ni bilo čuda, da je to močno laskalo tetini pristranosti, kajti Mabel je takrat res sebe samo preslegla.

Nosila je belo svilenó krilo z obrobki; vsak obrobek je bil prešit z uzorcem vezanega zelenega listja in napolcvetóh cvetlic; tudi lepi venec iz cvetja na nje glavi je bil najpopolnše pariško delo. Okoli pasa jo je krilo tesno oklepalo; ob vratu jej je lepa igla z bliščočimi demanti pripenjala ovrtnik s čipkami, in rokavci iz iste tenke snovine, kot ovrtnik, so obdajali nje okrogle roke.

Ludvika, majhna kot rojenica, videla se je najlepša v lehkí, tenki prav zračni obleki, v kateri je prek plesalnice plavala ali pa vihrala in se vrtela. Sedaj jo je preletela najhujša zavist, ko je videla sestre kraljevske postavó, ki se je po tesno oklepajoči obleki najugodniše kazala.

„Jaz črtim te polovičarske družbe“, rekla je z ostrim in razdraženim glasom, razteguje gube zametaste obleke, da bi jej lepše visele; ob jednom se je pred zračlom kvišku stegala ter je skušala

katerih je vitez Carneri rabil izrek: „Na Kranjskem se je prav kultura ometavala z blatom.“

Ako se je pa s tem hotelo cikati na poznejše, zares grde atentate, katerim je bil pozneje izpostavljen spomenik, tedaj lahko trdim, da ne gre, da bi kdo delal slovensko prebivalstvo Ljubljansko za to odgovorno.

Niti v sanjah mi ne pride na misel, tu uporabljati stavek: fecit is, cui prodest. Toda prepričani bodite, da slovensko prebivalstvo v Ljubljani ve, da taki grdi čini škodujejo njega veljavi in koristim. Ko bi dotičnega atentatovca kdaj dobilo, prepričani bodite, da bi mu na drastičen način dalo razumeti, da slovensko prebivalstvo ni v nikakej zvezi s tem postopanjem, ki se boji svetlobe, ter odvrča od sebe vsako odgovornost.

In, gospoda moja, kak potok obrekovanja se je povodom teh obžalovanj vrednih dogodkov razlil čez naš narod. Svetujem, gospodom od opozicije, da naj z veliko previdnostjo bero poročila njih listov o kranjskih zadevah. Dovoljujem si, pokazati na jednom vzgledu, kako se hujska proti nam.

Pred seboj imam „Neue freie Presse“ z dne 7. julija 1886. Tu se pripoveduje o pretenji in preganjanji, katerim so izpostavljeni nemški prebivalci Kamniškega mesteca na Kranjskem, zlasti uradniki in tu se bere dalje: „Ravno tako so nedavno na nemškega okrajnega zdravnika v Kamniku“ — ime je tudi povedano, — „ko se je vračal od nekega bolnika, kmetje, ko so ga zagledali, besno se zagnali, pretili mu s kolci, in le z hitrim begom je ušel nasilnosti, ki mu je pretila.“ Jaz priznavam, da je ta stvar ljudi razdražiti morala in da je pripravna, celo zadevo pokazati v nevarnem svitu. Kaj je pa bilo resničnega pri tem? Gospod doktor šel je žalibog mimo neke gostilnice, ko so ravno nekega gosta, ki se je hotel pripraviti, drugi pivci ne baš rahlo postavili na cesto. To se tudi prigodi v čisto nemških krajih. Na ta način kaznovani zgrabil je kol in je skušal razgrajajoč in zabavljajoč priti nazaj v gostilno, da si tam zopet pribori zgubljeni raj. Doktor ni čakal, da bi se prepričal, kako je stvar. Ko je slišal kletev in videl kolec, spustil se je v tek ter bežal do Kamnika. V svoji domišljiji si je predstavljal, da ne teče za njim morda le jeden sam, ampak cel trop. Začela se je sodnijska preiskava, ki je pokazala, da nikdo na gospoda doktorja niti mislil ni, in da je bilo vse preganjanje le produkt njegove razdražene fantazije.

Preiskava se je ustavila, ker se v resnici ničesar prigodi o ni. „Neue freie Presse“ se ni zdelo vredno te stvari popraviti, in posledica temu je bila, da so se lani tujci res izogibali lepega letovišča, Kamnika.

V očigled tacim nekvalifikovanim dogodkom, me je zares veselilo, da sem v današnjem specialnem poročilu pravosodnega ministerstva našel mesto, katero je primerno, da se reši čast naših Slovencev. Gospod poslanec Lienbacher poročal je, kako se je poskusilo s kaznenci na Koroškem zaježiti hudournike in se je v svojem poročilu jako pohvalno izrazil o delih kaznencev, posebno je poudarjal, kako so pomagali gasiti pri požaru v Kočah. Posebno me je zanimalo, kako toplo se je izražal o kaznencih

sebi samej verovati, da je ravno prave velikosti. Mabel pa nekaj prevelika. „Jedna se oblači, kot bi jo po členih trgalo; res ni čuda, če se ljudje kje prehlade, ker postajajo po kotih, kakor bomo mi ta večer postajali. Strašno dolgočasno bode. Skoro bi ne šla tja.“

Vehder se ni mogla odločiti, da bi izostala iz družbe, katero so vsi drugi toli hvalili; in nje čmernost je le povzročila, da so se vsi drugi in ona sama kaj neprijetno počutili; zato je sorodnike močno veselilo, da so nazadnje došli v gostoljubno hišo. Ludvika se je kmalu spravila v neki kot, o katerem je bila govorila, kjer se je z Viktorijo Vanekearjevo in malobrojnimi prijateljicami kratkočasila, da je družbi zabavljala.

Družba ni bila velika; tudi godbe ni bilo, a vse je bilo tako ukusno urejeno, kot je bil Henrik pravil. Kolikor prostorna in krasna je bila hiša in oprava, vendar nič ni kazalo nenavadnega bliša.

Nekateri družniki so bili gotovo pri gostivki obedovali in v tej pozni uri so še kavó nalivali. Vsled tega in ker so sobe bile toli velike in mnogobrojne, razdelili so se gostje na manjše skupine in vsa družba je bila nekako podobna bolj veliki družbi čajepivcev. Nekateri starikasti gospodje so ob levi stojé prilično kavó pili in o politiki se po-

govarjali; zelo podobna združba prijateljev smijala se je prisrečno veselím povesticam (anekdotam), katere je jeden izmed njih pripovedoval. Mlad umetnik in gospa, ki je obhodila dokaj sveta, pregledovala sta skup veliko zbirko najlepših bakrorezov; skupina mladeničev in gospic, ki so bili komaj otročja leta prestopili, polastila se je sobaue za godbo; in jeden je igral na klavir, drugi so pa plesali.

v svojih dostavkih nek poslanec, kateri navadno ne zagovarja in ne boža Slovencev. Bil je poslanec dr. Heilsberg. Poudarjal je, kak požrtvovalen pogum so pokazali kaznenci pri požaru, in res, gospoda moja, človeka mora ganiti, ko to čita. Tam, kjer nikdo ni mogel več prestajati zaradi strašne vročine, so vzdržali kaznenci, zavrnilí so spirituozne pijače, ki so se pri delu njim ponujale, pa jih neso hoteli, da bi se ne ovirali pri rešilnem delu. Komično se glasi, gospoda moja, otete stvari varovali so kaznenci — tatovi. (Veselosť.) Krona je to priznala; 16 kaznencem odpustilo se je precej kazni, nekaterim do 1/2 leta in vsem se je odpustilo poostrenje kazni s posti. Mnogo je gospod poslanec dr. Heilsberg omenil v budgetnem odseku. Pristaviti bi bil le še moral, da so oni kaznenci, oni izmeček človeštva, ki so se iz lastnega nagiba udeležili rešilnega dela, ki so na ta res ganljiv način priskočili na pomoč svojim sodržavljanom nemške narodnosti, vsi brez izjeme kranjski Slovenci, Slovenci, katerim se v Vaših listih pa tudi žalibog v tej visokej zbornici nikdar ne more dosti očitati surovo, slepo, fanatično sovraštvo proti Nemcem. Če so tako delali kaznenci, če se to more reči o spridenih članih slovenskega naroda, lahko s povzdigneno glavo pričakujem sodbe, ki se ima tu izreči mej slovenskim narodom in njegovimi tožniki. (Dobro na desnici.) (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. maja.

V krogih državnozbornske desnice se govori, da se bode vlada sedaj večini najbrž bolj približala. To slutijo tudi Coroninijevci, zategadelj pa letos neso hoteli vladi dovoliti dispozicijskega zaklada, kakor so ga druga leta. Vlada je spoznala, da se mora opirati na desnico, ker se na omahljive srednje stranke zanašati ne more; o čemer se je lahko prepričala v gospodski zbornici.

Levičarji napenjajo vse sile, da bi se vsi njihovi pristaši zbrali v soboto v gospodski zbornici, ko pride Schmerlingov jezikovni predlog na vrsto. Dunajski levičarski listi trdijo, da se zberejo vsi na Dunaji bivajoči levičarski člani gospodske zbornice in še več družib. Nadejajo se, da bode vsprejet Schmerlingov predlog, da je Pražakova jezikovna naredba nezakonita in se tedaj mora razveljaviti, ali pa vsaj dotični predlog srednje stranke. Mej srednjo stranko gospodske zbornice navstal je razkol. Nekateri so pripravljene nekda glasovati za vlado, nekateri pa celo za Schmerlingov predlog. V zbornici bode predlog srednje stranke najprej zagovarjal baron Conrad, potem bode vitez Schmerling zagovarjal predlog leveice, grof Falkenhayn pa predlog desnice. Potem so se za besedo oglasili še: dr. Unger, baron Hye, profesor Randa in grof Belcredi.

Vnanje države.

Nedavno se je poročalo iz Sofije nekaterim listom, da je mej bolgarskim ministerskim predsednikom in regenti navstal razpor. Pozneje se je ta vest od bolgarske vladne strani odločno zaničavala. Novejša poročila pa vendar kažejo, da mej bolgarskimi regenti in ministri ni prave sloge. Trije ministri, ministerski predsednik Radoslavov, pravosodni minister Stojlov in minister vnanjih zadev Načević hočejo nekda odstopiti.

Taki in podobni jim prizori so kazali, kako različna je bila zbrana družba po starosti, okusu in značaji; res neolikanost, obrekovanje in hudobna razsodnost neso bile brez zastopnic, vendar se te po prirodnem nagonu neso čutile v primernem svojem okrožji ter so se bolj ko mogoče vzdržale. In lahko se reče, da se je povprek vsa družba po soglasji, milini in oliki sosebno odlikovala.

Mabel je že pravi trenutek po ustupu čutila veliki razloček mej to družbo in večino drugih družeb, katere je obiskavala. A z Ludviko v popolnem nasprotju priznavala je rada vse nje prednosti; res se je v tej družbi zbralo le malo onih mladih ljudij, mej katerimi se je sama navadno najbolj odlikovala, vendar nahajala je dovolj znancev.

(Dalje prih.)

Bombay 4. maja. Rod Šluevari afganske čete zopet premagal. Govori se, da je Kelat v rokah ustavev, Guzni obkoljen in Kandahar v nevarnosti. Guverner v Heratu zopet prošil podkrepitve in javil, da so Rusi svoje predstraže naprej premaknili, mejne kole pa odstranili. Rod Šluevari ima sotesko Kiber in vse bližnje gorovje v oblasti.

Bruselj 4. maja. Na parobrodu „Delta“, plovečemu iz Antwerpna v London, počil kotel in ubil 10 mornarjev.

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji (192-27)
 za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

5. izkaz
 dobrovoljnih darov za napravo zastave „slovenskega delavskega pevškega društva Slavca“ v Ljubljani.

Izkazano v 4. izkazu 475 gl. 05 kr.

Nadalje so darovali:	
Gospa Černe M.	50
Zalaznik M.	8
Jansa	50
Briski	1
Kušar	1
Gosp. Taxdar Jos.	50
Zorman	50
Mikš Iv.	1
Počivavnik K.	50
Bončar	1
Abčin V.	2
Zagar Iv.	5
Peršin Mat.	1
Slaja	50
Novak Jan.	50
J. J.	5
Breznik M.	50
Kokal Fran.	50
Gogala Ferdo	60
Neuwirth	2
Zalaznik nabral.	3
Schumi Fr.	2
Mallot Vinko zopet	2
Najimenovan	50
Korošič Jak.	2
Orehak Fr.	1
Perme Mat.	50
Naglas Jan.	50
Dobrin Jak.	50
Milavec Rad.	1
N. N.	15
Vkupa:	516 gl. — kv.

Tujci:
 4. maja.
 Pri vstopu: Mihališ iz Pariza. — Hacker, Miksche, Engel, Lemke, Kreidl z Dunaja. — Reichman z Češkega. — Mayer iz Velenja. — pl. Wagner iz Budimpešte. — Friedrich, Tšod Kloštra. — Lanzauer iz Kostanjevca. — Jakše iz Zagorja. — Germ iz Rudolfovega. — Riedel iz Kočevja. — Suppanz iz Pristave. — Penca, Povše, Pišmabt iz Mokronoga. — Marešič iz Sostra. — Bruck, Raiber, Pollak z Dunaja. — Skofic iz Podbrda. — Berlič iz Kamne gorice. — Gročca Pač iz Turna. — Hanuš z Gorenjskega. — Kolnig, Rossi iz Trsta. — pl. Peichl iz Reke. — Spacapan iz Gorice.
 Pri Mališi: Pogacar iz Bombaja. — Künstler z Nemčije. — Mühlhngaus, Mandl, Pollak, Kohn, Theimer, Kirchbaumer, Jankowitz z Dunaja. — Eisner, Gatsch iz Rudolfovega. — Glück iz Gradca. — Hočevnar iz Kočevja. — Pavljn iz Ormožja. — Schulz z Dunaja. — pl. Hueber iz Gorice.
 Pri Virantu: Freiss iz Monakova. — Preradovič iz Zagreba. — Zorc iz Žužemberka. — Fabian iz Celovca. — Pognic iz Radovljice. — Sežun iz Ljubljane.
 Pri avstrijskem cesarju: Woschnagg iz Celja. — Mušič iz Kočevja. — Tine iz Ribnice.
 Pri južnem kolodvoru: Löwy, Schiller z Dunaja. — Török iz Beljaka. — Faresni iz Trsta. — Pangat iz Vipave.

Umrli so v Ljubljani:
 2. maja: Apolonija Fajdiga, delavčeva žena, 77 let, Slonove ulice št. 5, za vodenico.
 3. maja: Urša Mlakar, dekla, 46 let, Frančiškanske ulice št. 6, za jetiko. — Helena Stupar, hišna posestnica, 70 let, Kravja dolina št. 7, za jetiko. — Marija Banovec, livarjeva hči, 6 mes., Cesta v mestni log št. 4, za božastjo.
 4. maja: Ivana Debevec, trgovčeva vdova, 70 let, Rimaska cesta št. 2, za starostjo. — Aleksander Kranjc, črevljarjev sin, 1 1/2 leta, Karlovske ulice št. 11, za vnetjem hrbtnega mozga.

Tržne cene v Ljubljani
 dne 4. maja t. l.

	gl. tr.		gl. tr.
Pšenica, hktl.	7.15	Špeh povojen, kgr.	68
Rež	4.87	Surovo maslo	90
Jecmen	4.44	Jajce, jedno	2
Oves	2.92	Mleko, liter	8
Ajda	4.22	Goveje meso, kgr.	64
Proso	4.74	Telečje	54
Koruzo	5.04	Svinjsko	60
Krompir	2.50	Koštrunovo	36
Leča	11	Pišaneč	70
Grah	14	Gošob	20
Fizol	12	Senč, 100 kilo	2.85
Maslo, kgr.	1	Škuna	3.12
Maat	64	Drva trda, 4 metr.	6
Špeh frišen	60	„ mehka	4

Meteorološko poročilo.

Den	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
4. maja	7. jutraj	729.83 mm.	16.0°C	sl. jz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	730.08 mm.	23.8°C	z. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	733.93 mm.	16.6°C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura 18.8°, za 7.3° nad normalom.

Dunajska borza
 dne 5. maja t. l.
 Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81.25	gl. 81.15
Srebrna renta	82.40	82.20
Zlata renta	112.25	111.95
5% marcna renta	97.10	97.05
Akcije narodne banke	876	877
Kreditne akcije	280.60	280.30
London	126.90	126.95
Srebro	10.04	10.04 1/2
Napol.	5.98	5.98
C. kr. cekini	62.27 1/2	62.30
Nemške marke	250 gl.	128 gl. — kr.
4% državne srečke iz l. 1864	100	166
Državne srečke iz l. 1864	100	166
Ogerska zlata renta 4%	101	101
Ogerska papirna renta 6%	88	10
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunavska reg. srečke 5%	100 gl.	116
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% slati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 gl.	175
Kreditne srečke	10	18
Rudolfove srečke	120	103
Akcije anglo-avstr. banke	120	70
Tramway-društ. velj.	170 gl.	231

Slavnemu občinstvu in obč. gg. potnikom priporočam podpisani svojo

gostilno
 v Spodnjem Logatci, tik železniške postaje,

katero sem vzel v najem od g. Gostisa. — Točil bodem pristno, izvrstno in nepokvarjeno dolensko vino različnih vrst na drobno in na debelo po najnižjih cenah.

Častitim obiskovalcem moje gostilne morem tudi vsak čas postreči z okusno prirejenimi gorkimi in mrazimi jedili.

Potniki dobivajo tudi dobro prenočišče.

(282) S spoštovanjem
FRANCE REMIC, gostilničar.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

Ivan Zbogar.
 Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kršinič. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Štev. 1886. (329-1)

Naznanilo in poziv.

Z ozirom na odlok c. kr. okrajne sodnije v Idriji z dne 2. maja 1887, št. 1886, se naznanja vsem tistim, kateri imajo do zapuščine po dne 14. septembra 1886 v Idriji brez oporoke umrlem posestniku, mesarju in krčmarju gospodu Francetu Znidaršiču kakovo terjatev, da pridejo dne 12. maja 1887 ob 9. uri dopoldne v pisarno podpisane c. kr. notarja v Idriji hiš. št. 108, ter se njim nalaga, da ta dan svoje terjatve do imenovane zapuščine ustmeno prijavijo, ali pa da jih do istega dne pri zgoraj imenovani c. kr. okrajni sodnji pismeno naznanijo, ker bi drugače do zapuščine, če bi taista s plačilom prijavljenih terjatev pošla, ne imeli nobene pravice, razen če imajo kakšno zastavno pravico.

V Idriji, dne 2. maja 1887.
Makso Kosér,
 c. kr. notar kot sodnijski komisar.

V najem se dá (331-1)

kovačnica s kladivom,
 blizu železnice, nekaj zemlje, močni pad vode, trije ognji, vsa orodja, stoji na lepem kraju in ni blizu nobene konkurence. — Več se zve pri gospodu Ivanu Plaserju, posestniku, Radeče, Zidani most, Dolensko.

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO
 pri c. kr. konc. Anchor Line,
 Dunaj, I., Kolowratring 4.

CACAO
ČOKOLADA
VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE
 ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrirano varstveno znamko in firmo. (856-111)
 Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lussnik-u.
 Razpošilja se v provinci proti poštnemu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
 c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Deželna Uspešni lek za želodčne bolezni.
Rogaška Z vinom mešana prijetna hladna pijača. (162-4)
 slatina. Dobiva se pri g. Mik. Kastner-ju, kakor tudi pri gg.: Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ju, Peter Lussnik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schläffer-ju, Schussnigg-u in Weber-ju, Josipu Teržini v Ljubljani.
 Tempeljski in Styria-re-lec

BRATA EBERL
 prodajata najboljšo in najcenašjo
oljnate barve, lake in firneže
 lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
 njihino stroko spadajoče blago. (87-65)
 LJUBLJANA. Za frančiškanske cerkvi, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.

MARIJA DRENIK. v Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“.
Predtiskarija. (29-17)
 Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.
 Snovi za vezanje. Harlandska preja.